

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 február Nivódíj

Domány András: Az udvariasan csökönyös (Váradi Júliáról)

2012-ben is a szokásos szerzők készítették az interjúkat, a megszokott kiváló színvonalon. *Rádai Eszter* írásai közül kiemelem a decemberi szám három beszélgetését (összefoglaló címük „Mit tehet itt és ma egy értelmiségi?”) és az Eörsi Mátyással készült interjút, amelyet jól hasznosíthat majd egyszer valaki, ha komolyan fel akarja dolgozni a Szabad Demokraták Szövetsége történetét. *Pikó András* főleg a Fapados Salon általa vezetett élő beszélgetéseit szerkesztette meg a folyóirat számára – itt leginkább azt az estét emelném ki, amelynek vendége Bauer Tamás, Bokros Lajos, Gyurcsány Ferenc és Kerék-Bárczy Szabolcs volt –, de készített eleve írásosnak szánt érdekes beszélgetést is Lendvai Ildikóval és Majtényi Lászlóval. A tavaly díjazott *Nagy József* a tárgyalt évben egy Andy Vajna-interjúval szerepelt. Ismétlem, egyik jobb, mint a másik, de mivel mégiscsak meg kell neveznem egy első helyezettet, ezúttal *Váradi Júlia* lesz az.

A februári számban három neves kulturális menedzserrel beszélgetett, akik közül ketten maguk is alkotó művészek. Márta István esetében az apropó az volt, hogy lejárt a megbízatása az Új Színház élén, és jött Dörner György. Ebben az ügyben nem kérdés, hogy az újságíró és beszélgetőpartnere egyetért a náci szellemű új igazgató elutasításában. Ez azonban nem akadályozza meg Váradi Júliát abban, hogy többször makacsul rákérdezzen Márta egykori kinevezésének szintén vitatott körülményeire, a színház kudarcos éveire, vagy arra, hogy hogyan került új beosztásába, a Fidesz-vezetésű Pécsre a Zsolnay-negyed élére. Emlékeztetek rá: ilyenkor az újságírói teljesítményt értékeljük. Az interjúkészítő esetében pedig az a lényeg, hogy az alany iránt érzett esetleges rokon- vagy ellenszenvétől függetlenül kertilés nélkül kérdezze meg azt, amit meg kell kérdezni, és ne elégedjen meg a félvállalással vagy mellébeszéléssel. A másik szereplő Győriványi Ráth György, aki tíz év alatt háromszor volt a Magyar Állami Operaház főzeneigazgatója, és maga sem vitatja, hogy sok feszültséget kelt maga körül. Váradi Júlia kérdései tisztázni próbálják az Opera körüli zavaros helyzet történetét, a kirúgásokat és visszavételeket, a miniszterelnöki személyes beavatkozás lehetséges hátterét. Persze csak az egyik szereplő értelmezését kapjuk meg a válaszokban, amellyel nem feltétlenül kell egyetérteni, de így is tanulságos. És melleleg arról is értesülünk, hogy miután a bíróság visszahelyezte állásába az elbocsátott Győriványit, akarata ellenére évekig munka nélkül vette fel a valószínűleg nem csekély fizetését, és csak jóval később mutatkozhatott be karmesterként ott, ahol előtte főzeneigazgató volt! Ez azért elképesztő, mert művészi kvalitásait azok sem vonták kétségbe, akik vezetői beosztásra alkalmatlannak tartották. A harmadik menedzsert, Baán Lászlót a múzeumi negyedről, illetve a Nemzeti Galéria sorsáról, a Szépművészeti Múzeummal történő összevonásról faggatta, udvariasan, de csökönyösen visszaverve azoknak a döntéseknek az apolitikus szakmai ügyként beállítását, amelyek aligha azok.

Váradi Júlia másik kitűnő interjúja Hszüe Jen-pin kínai írónővel készült. (Én szívesebben használom a magyar névátírást, mint az angolt.) Egy könyvkiadó vezetőjével, aki az ottani

kemény pártállami viszonyok között (mert a virágzó kapitalista gazdaság mögött továbbra is a régi politikai rendszer működik!) igyekszik elfogadható kompromisszumokat kötni. Helyzetéhez képest meglepő őszinteséggel beszél, amit azzal indokol, hogy szerinte a kínai hatóságokat (ezek szerint a magyar vezetőktől eltérően) nem érdekli, ki mit mond külföldön, ők csak az otthoni kritikát fojtják el. Ez a kérdés etikai szempontból is fontos: érzem belőle, hogy Juli valóban aggódott az író szókimondása miatt, és alkalmat kínált neki, hogy enyhítse szavait, vagy kérje, hogy bizonyos mondatok ne jelenjenek meg. Ő ezzel nem élt, sőt kinyilvánította rokonszenvét az üldözött Aj Vej-vej iránt és megvetését a Szépművészeti Múzeum amúgy nem érdektelen, de átlátszó politikai propagandával átítatott kínai festészeti kiállításával szemben. Egyébként pedig szembetűnő, hogy az újságíró alaposan felkészült a beszélgetésre. Nem Kínaszakértő, és nem tudom, volt-e módja bármit olvasni az író műveiből, de minden kérdést feltett, ami az érdeklődő és tájékozott újságolvasónak a kínai irodalom és könyvkiadás kapcsán eszébe juthat. Mindezek alapján tehát Váradi Júliát illesse az interjú kategória 2012-es elismerése.

[Tetszik](#)

Legyél az első az ismerőseid közül, akinek ez tetszik.

Kapcsolódó írások:

1. **“Ez a lövészárk-politika középtávon katasztrófa felé viszi az országot” Dávid Ibolya a Fapados Szalonban Moderátor Pikó András , hozzászólók Kende Péter, Hont András, Domány András, Bauer Tamás, Váradi Júlia** “Ez a lövészárk-politika középtávon katasztrófa felé viszi az országot”...
2. **Domány András: Interjúk, 2007 (Mihancsik Zsófia)** A helyzet öröndetesen változatlan: a Mozgóban 2007-ben is sok és...
3. **Domány András: Nehéz a választás** Domány András: Nehéz a választás Kénytelen vagyok ismételnem magam,...
4. **Domány András: A szembesítő (Rádai Eszterről)** Évek óta azzal kezdem az értékelést, hogy Rádai Eszter természetesen...
5. **Domány András: A vidám pimasz (Nagy Józsefről)** A műfaj továbbra is a Mozgó Világ erőssége, és bár...

Cimkék: [Domány András](#)